

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr.,
G. D. Jordens, J. F. Ligtenberg, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.
De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagnmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

➡ Gedurende de maand OCTOBER wordt evenals vorige jaren de gelegenheid aangeboden de abonnementsgelden voor den 3den Jaargang vooruit te betalen tegen f3,—.

➡ H.H. Abonnés wordt beleefd verzocht bij verandering van adres hiervan mededeeling te willen doen ten einde in de verzending geen vertraging te ondervinden.

DE UITGEVER.

Sociaal Democratische Propaganda-Club.

Nu deze club binnen kort weer haar reeks openbare vergaderingen gaat beginnen, moge hier een enkel woord van opwekking een plaats vinden, aan alle studeerenden aan de Polytechnische School, om van deze gelegenheid gebruik te maken: door de leiders der sociaal-democratische partij zelf, de sociaal-democratische beginselen te hooren uiteenzetten. Moge toch bij de toenemende groei van het socialisme van ieder geëischt kunnen worden dat hij van de beginselen daarvan kennis neme, opdat hij wete hoe zoo noodig daartegenover partij te moeten kiezen; voor ons, toekomstige ingenieurs is het onverantwoordelijk eene beweging te negeeren, die zoo ingrijpende veranderingen beoogt in de productieverhoudingen, waar wij, binnen weinige jaren allen geroepen zullen zijn, hierin op te treden.

De zeldzame gelegenheid, die dit jaar geboden zal worden, om ook eenige der meest uitmuntende buitenlandsche sociaal-democraten te hooren, moge een prikkel te meer zijn, om deze vergaderingen trouw te bezoeken.

J. F. LIGTENBERG.

Het 2/3 Artikel en Evolutie.

In 't Studentenleven is tweërlei evolutie, de ontwikkeling van een generatie van jongeling tot man, en verandering van 't leven der studenten zelf, verandering van de vormen waaronder de eerste ontwikkeling plaats heeft. Om het anders te zeggen zou men dit laatste de stelselbeweging de eerste de relatieve kunnen noemen. Dat ons geheel vervormen in onzen studententijd van beiden afhankelijk is, behoeft geen betoog. Maar evenmin dat, wil men die absolute vervorming begrijpen, men wel degelijk beide ontwikkelingen afzonderlijk moet beschouwen en omgekeerd niet klagen er over dat 't studentenleven bij de ontwikkeling van de individu achter blijft.

Wisselwerking, oorzaak der ontwikkeling van 't studentenleven en andere complicaties kan men buiten beschouwing laten, voldoende is de oude waarheid te constateeren dat het studentenleven is de ontwikkeling van jongeling tot man, maar telkens onder andere vormen, onbegrijpelijk voor wie de evolutie der vormen niet kent.

Deze dingen, bekend maar te veel vergeten, verklaren veel, wat anders vreemd scheen, en desillusie kon geven, maar stellen ook eischen, waaraan gehoor te geven plicht is, ook al strijdt 't met eigenliefde of principe.

De tot-menschwording de tot-vrijheid-koming verklaart den beginselstrijd die altijd in een studentenmaatschappij zal zijn. 't Nog niet verslapt enthousiame, de niet meer gebonden wil zullen de vormen trachten te veranderen naar eigen opvatting van recht, een eigen opvatting strijdend met anderen, omdat ze onder invloed van verschillende opvoeding, aanleg en omgeving gevormd is.

Een generatie zal de vormen trachten te veranderen maar in haar snelle evolutie, zullen de vormen achterblijven, en verwarrend eigen beweging en die der omgeving, zal zij over loomheid en vadsigheid spreken, zal ze ten onrechte een nieuw geslacht aan 't begin staand van zijn evolutie achterlijk vinden. En ook als dat geslacht ontwikkeld onder andere vormen, een paar jaar ouder geworden is zal het strijden voor andere idealen dan de voorafgaande generatie.

Wat ons een belangrijke strijdvraag was, zal vervormen tot een quaestie waarvoor de belangstelling slechts kunstmatig levendig gehouden kan worden.

Verklaarbaar is 't spreken over: „in anderen tijd was 't beter”, maar onrechtvaardig is 't ook. Slechts 't bestaande geslacht kan oordeelen over wat nu geschieden moet.

Een ander kan raadgeven; juist oordeelen over het heden en de vormen, waaronder 't niet is opgegroeid kan 't niet, dat het invloed heeft is verkeerd, dat het dwang uitoeft onrechtvaardig.

Een wet dus door een ouder geslacht gemaakt, mag niet anders zijn dan administratief, of moet als raadgevend beschouwd worden, een raadgeving die men opvolgt, zolang men zelf niet iets beters er voor heeft. Daar nu allen gelijk zijn in hun recht om invloed op een besluit uit te oefenen, zal die raad, wet genoemd, niet opgevolgd worden, als de meerderheid er tegen is. Een artikel in de corpswet dit recht der meerderheid schendend, is den dwang door een vroeger geslacht opgelegd, onrechtvaardig daarom, omdat dat geslacht de verandering der vormen, der omgeving niet kennend, onmogelijk 't juiste kon besluiten voor hen, die volgden.

't Bekende 2/3 artikel is dus met deze opvatting van wet in strijd. Dit artikel dat slechts als 2/3 der stemgerechtigde leden ervoor zijn gewijzigd kan worden, is aangenomen voor even de meerderheid van de op een vergadering aanwezigen. Misschien juridisch te verdedigen, maakt dit feit toch voor ons rechtsgevoel 't artikel totaal onhoudbaar. Ik wil niet oordeelen, als lid van een nieuwer geslacht ben ik onbevoegd, veel is waarschijnlijk op de ontketende hartstochten te schuiven.

't Is dunkt mij: duidelijk dat dit artikel de corpswet niet versiert. En vroegere voorstanders, ook voorstanders in principe zullen met me eens zijn, dat dit artikel er uit moet, dat de wetwijziging des heeren Jordens in kluis aangenomen dient te worden. De I. Q. is uit. Wij, gekomen na den strijd worden niet warm er meer voor. Er moet gecapituleerd en geliquideerd worden strijd hierover is prinzipienreiterij. Laten dus vroegere, pseudo-uit-traditie, enz. voor- en tegenstanders in dezen eendrachtig zijn en verwijderen wat strijdig is met de wetten der evolutie.

Voor de ouderen moge van weerskanten een opgeven moeilijk zijn, laten ze denken aan de rechten der jongeren, aan de verandering der vormen.

Voor ons is de I. Q. uit. Maar door een capitulatie is niet de geest gedood die de I. Q. deed geboren worden, den geest van strijd, die noodig is voor 't leven. Slechts de vormen zijn veranderd. En juist dat wij niet willen doorsabbelen over een oude quaestie, die werd ze opgerakeld, geen strijd, maar ruzie zou geven, is 't bewijs dat we andere idealen hebben. Nog hebben we onze eigen opvattingen, nog zullen we vervormen en strijden, een strijd mooi, omdat ze geeft vriendschap die blijft, tegen haat, die wel verdwijnen zal.

Ons door den geest van 't vorige geslacht, dien geest van durf en eerlijkheid, van enthousiasme en overtuiging zoeken, laten beïnvloeden, dit moet onze wensch zijn, dien geest te bewaren, ons streven; hen echter in hun strijd-vragen na te volgen is ons onmogelijk; daarvoor is er te veel wat op regeling, wat op verbetering wacht.

Hun strijd-vraag echter op te lossen door een schikking in der minne, te zorgen dat van een mooien strijd geen leelijke herinnering overblijft, dat zijn wij, 't geslacht van heden, aan de vroegere generatie verplicht.

En na dit begraven wenden we ons tot het nieuwe, jonge leven.

VAN DEN BROEK.

Niet in Stijl.

't Is niet omdat ik Grondijs zou willen verdedigen, deze heeft in zijn beide stukken in dit blad wel getoond mans genoeg te zijn, om 't alleen af te kunnen. 't Is omdat ik Z. ken, dat dit geschreven wordt.

Er valt nl. heel veel te zeggen over 't optreden van Z. Z. heeft iemand aangevallen in een stuk, hij heeft een antwoord gekregen en hij maakt er zich met een flauwiteit af.

Z. heeft zich aangesteld als een klein lawaaiertje, dat een aristocratische vent ziende met een mooie jas, een mooie das en mooie schoenen, aan brandie dacht, en toen dat heer een flinke por in de zij heeft gegeven om hem te doen zien dat er nog wel wat anders op de wereld bestond dan een mooie jas. Toen heeft die rijke heer zijn forsche hand genomen en dat peetje zulk een pats op zijn gezicht gegeven dat 't peetje suizebolde.

In plaats nu echter van te erkennen, dat hij de mindere was in kracht van dien man is 't peetje uit louter baloorigheid gaan schreeuwen; „Raak me nu nog eens aan als je durft, kale jakhals” en „Pas op als ik je weer tegenkom”. Zijn handen heeft hij echter thuisgehouden.

Dat optreden is zonder stijl.

Er is iets onsmakelijks, iets peeijs in. Als je met iemand vechten wilt, goed: val hem dan aan en houd je dapper! Win 't of geef 't op en erken, dat je de zwakkere bent; maar stel je niet peeijs aan door je er met een allermislijkste grap, zooals hier de biefstuk en de sport, af te maken. Z. zal dit zelf dunkt mij ook zoo vinden.

Maar niet alleen dit.

Er staan stommiten in Z's stuk van heb ik jou daar.

Vooreerst vertelt hij hoe zijn hoofd duizelde bij 't betreden van 't gebied der filosofie. Dat is dom; want hij heeft nergens getoond er later niet meer van te hebben geduizeld of 't moest al zijn doordat hij: van alle groote meesters alles heeft aangenomen, de tegenstrijdigheden.

Hij nam alles van allen aan. Vooruit maar jongens, prop maar vol dus! Eerste stommiten.

En uit die rapsodie is hij aan 't schikken gegaan met het wonder groote resultaat dat hij tegenstrijdigheden vond. Tweede stommiten.

Ik tenminste weet niet beter dan dat de filosofie der nieuwere tijd wel verre van tegenstrijdig te zijn, een logisch geheel vormt van Kant tot Hegel. Daarom die kwestie van de tegenstrijdigheden ganschelijk ongemotiveerd zijnde, zou ik Z. willen verzoeken zijn woorden eens met bewijzen te staven en als hij dat niet kan in 't vervolg zijn mond te houden over zaken, waar hij totaal niets van begrijpt.

Dat gene wat eigenlijk iets zegt is: de periode van vier jaren, waarin de ondergrond van ervaring onderscheiden en kritiek leerde.

Maar wat nu te denken van iemand, die zich op een ervaring van vier, zegge vier, jaren beroept?

Waarachtig Z. dan heeft mijn grootvader 't toch beter gedaan. Als die niet meer wist hoe hij er zich uit zou draaien sprak hij van 50 jaren ervaring. Om van te water-tanden, Z.!

Maar Z. weet heel goed dat hij die „ervaring” hier als een paillatief gebruikt dat dienen moet om zijn duizelend hoofd wat recht op te houden.

En dus blijft er niets over van dit prachtwerk als dat Grondijs wartaal zou hebben gesproken.

Voor mij echter is 't stuk onduidelijk gesteld maar wartaal is 't niet; want ik begrijp er de leidende gedachte van.

't Geheel van Z.'s stuk echter maakt op mij zulk een indruk van stijlloosheid en je-er-willen-afmaken, dat ik niet anders kan doen, dan vermoeden dat dat woord wartaal een heerlijk lapmiddeltje is voor het stuk van Z.

En hiermede saluut. Even goede vrienden!

T. U.

Over mijn laatste stuk tegen Grondijs.

Ik heb Grondijs te-kort gedaan.

Plots te veel overladen met werk ontbrak mij de tijd tot uitvoerig antwoord. En in de meening dat voor ieder zichtbaar zou zijn Grondijs' verwarring, voor ieder onzichtbaar schier de logica in zijn duister stuk, schreef ik onrustig 'n oordeel zonder verdere motieveering.

Toen ik de fout ontdekte en m'n stuk weerom-vroeg was 't te laat; het Weekblad verscheen laatste maal zeer op-tijd.

Vooreerst echter nog deze opmerking. Zooals 't ieder jongere overkomt, is 't ook mij niet zelden gebeurd dat een „oudere van dagen” mij den mond snoerde door een dooddoener aan 't adres van mijn jeugd. Zeer ten onrechte is door een mijner kennissen die hierdoor blijk gaf mij niet te kennen mijn zin over die vier jaar geressorteed onder dezelfde rubriek. In de eerste plaats zou 't mij die m'n correctste minachting voor genoemde dooddoeners geen oogenblik heb voelen minderen, onmogelijk zijn op dit punt mezelf ongelijk te worden.

Doch ik weet! ieder die met filosofie begint mist den kritischen blik en bijgevolg zal gelooven in den eersten filosoof dien hij ontmoet. Leest iemand — om een oogenblik concreet te worden — in Wolff dan gelooft hij in de onbegrenstheid van ons ken-vermogen. Komt in zijn, voor elke leer braak liggenden, geest het scepticisme van Hume, dan ziet hij (en neemt aan) de onmacht van ons ken-vermogen, zelfs wanneer het staat tegenover het „in 't algemeen geldende”. Ontmoet hij eerst Kant, dat gaat hij, zonder het verband te bespeuren, een standpunt innemen juist tusschen de twee vorigen in, alzoo het dogmatische ter eene, het scepticisme ter andere zijde ontwijkende.

En wien der beginnenden raakt het hoofd niet in duizeling als hij eerst Fichte hoort en daarna Herbart, of na Hegel kennismaakt met Schopenhauer. Hierbij doel ik niet eens op de verkeerde voorstellingen welke filosofen vaak geven van aan de hunne tegengestelde richtingen ('t meest treffend misschien in Lange's definitie van materialisme.)

Mijn uitwijding werd te lang maar ik kan nu met één beweging gelukkig terugkomen op mijn duister onderwerp.

In zijn derde ainea (Bijvoegsel boven aan) wil Grondijs zeggen dat de mensch zichzelf kan leeren kennen door beschouwing van anderen, bij welke beschouwing die anderen uiteenvallen in eigenschappen, die ook de zijne zijn. Uit die eigenschappen, karaktertrekken, „soort-gegevens” worden dan volgens een in hemzelf aanwezige wet (dus a priori bestaande) de types gereconstrueerd. Herhaling dezer beschouwing van den ander is telkens noodig om zichzelf opnieuw te „creëren” d. w. z. zichzelf weer vrij te stellen, losgemaakt van vooroordeelen. Tusschen de regels ligt hier verborgen (wil ik aannemen) dat de mensch slechts in den ander kan kennen, hetgeen hij zwakker of sterker zelf heeft.

Tot hiertoe is dus alleen een vrije vertaling en een toevoeging noodig om dezen zin te klaren.

„Dit zij daar gelaten” is de ijdele wending waarmee Grondijs gaat voortbouwen op 't voorafgaande, hetgeen dus niet daargelaten mocht worden.

Dan maken wij kennis met het woord „maatschappelijken maatstaf”, een woord welks zin, een maatstaf welks dimensie eerst helder wordt nadat we door een zin geworsteld hebben die onleesbaar duister begon met te verhandelen over menschen in klassen („standen” werden bedoeld) en ten

allerlaatste eindigde in een pompeuze tirade over den klank der bladeren hoorbaar in den stam (arme wind!) en een samenklinken van accoorden — eindigende, in een woord, als overhandigde de heer L. H. Grondijs Phil. Stud. met sierlijk gebaar zijn visitekaartje.

De eenvoudige zin van dit deel betoog is zoo moeilijk te vinden, daar Grondijs in zijn verslaafdheid in tusschenzinnen den meest bescheiden eisch van duidelijkheid veronachtzaamt. En toch wilde hij niets anders zeggen dan dat men de bovengenoemde types kan schikken in groepen, terwijl het gemiddelde individu der groep zwakker de kenmerken zal hebben die het zuivere type stempelen. En in de tweede plaats, dat deze groep-kenmerken zich vormend op de individuen zullen doen gevoelen ook buiten hun werkkring, waardoor dus hun wijze van denken, krachtig beïnvloed door het maatschappelijk principe, zich beslist zal gaan onderscheiden van de wijze van denken der types uit een anderen groep (hier passen eindelijk zijn voorbeelden zeer juist aan: „beestenbesef bij onze officieren, christenmakheid bij onze theologen” enz.)

Hiermee nu ben ik het geheel eens; maar zooals zijn zin daar ligt zou ik dien ongaarne onderschrijven: Onzui-verheden als „elk der individuen, massaal*) beschouwd” passen niet in mijn betoog.

„Slechts zeer krachtige individuen, zegt Grondijs nog, kunnen meer of minder volkomen een tweeledig leven leiden”. Doch ik meen dat de benaming „zeer krachtige individuen” zonder juiste omschrijving verder, nooit had mogen voorkomen in een stuk dat de zichtbare pretentie heeft tot het essentieële door te dringen.

Over het belachelijke van een zin die „het laatste stadium op den weg der verduidelijking” voorstellen moet, en nu, droevig genoeg den climax van duisterheid doet culmineeren, spreek ik verder niet. Doch ik moet me bij dezen zin nog een oogenblik bepalen omdat hierin de door mij verweten verwarring het meest beslist te staven is.

Met „intellect” wil Grondijs dan bedoelen het eindpunt, bereikt door de geestelijke zelfbenadering van den Euro-peesch-maatschappelijke mensch (dit is ineens duidelijk door hierbij bijv. te denken aan Ruskin, Tolstoj e. a.) Dit „intellect” staat ons als een, in ons zelf reeds gegeven grootheid voor, doch ook weer „als absolutum, als richting.” En wij intellectueelen „wijzen met ons levensstreven naar dat absolute bewustzijn, meer en minder, naarmate ons pogen minder en meer afdwaalt naar de klassen, in welken zin dan ook opgevat, welke (ons) vullen met de lagere affecten als daar zijn liefde, haat, medelijden enz.” — Tot zoover haalde ik, met weglating van oneindige tusschenzinnen, Grondijs' typeering der intellectueelen aan.

Reeds merkte ik op hoe ik mij gansch kon vereenigen met zijn meening dat wij in anderen vinden de weerspiegeling van ons zelf, en ook dat de maatschappelijke groep, waarin de mensch leeft meer of minder (al naarmate hij nadert tot het zuivere groep-type) typische vorm geeft aan zijn wijze van denken. Ook tegen de bedoeling die hij wil geven aan intellect en de aangeduide richting waarheen het levensstreven der intellectueelen zich beweegt heb ik (zooals thans verduidelijkt) geen enkel bezwaar. Wat doet Grondijs echter nu? Tot dusverre sprak hij van klassen, in den zin waarin wij van „kasten” spreken, en zonder meer, zonder de juistheid ervan te bewijzen gaat hij dit generaliseeren voor alle klassen in welken zin dan ook opgevat. Maar nog erger wordt het als hij liefde, medelijden enz., die ontegenzeggelijk functies kunnen zijn der genoemde maatschappelijke groepen, gaat noemen in een algemeenheid als lagere affecten. 't Is de vraag of dit zelfs den beginnende vergeven mag worden. Waar is het bewijs geleverd dat liefde, medelijden enz. sentimenten zijn, niet direct behoorende (in idiëeler staat, weliswaar) in het levensstreven der intellectueelen naar hun eindpunt?

Maar de zwakheid van Grondijs' betoog en zijn verwar-ring komen ten slotte het felst aan 't licht in wat nu volgt over die „lagere” affecten: 't zijn „aandoeningen, die bij mij (Grondijs) bijv. tijdelijk hun vollen aanval hebben gepleegd maar te licht bevonden en afgewezen. In hun eenzijdigheid zijn zij door mij terzijde geschoven en voorloopig aangehouden” De door mij gespatieerde woorden spreken zonder toelichting verder voor hun eigen tegenstrijdigheid; deze laatste aan-

gehaalde zin spreekt voldoende voor de reeds meer-bewezen zwakheid.

Is het thans nog noodig dat ik mij persoonlijk richt tot den heer T. U.?

Z.

Toynbee-werk.

Men kan op verschillende overwegingen baseeren zijn steun aan Toynbee-werk. Men kan van oordeel zijn dat de arbeidersklasse en de bezittende tot elkaar moeten worden gebracht door een nader persoonlijk contact van lieden uit beide. Men kan meenen dat het plicht is voor wie geen gebrek lijdt en beschikken kan over een goeden voorraad kennis en wetenschap, mee te werken om tege-moet te komen aan het verlangen naar geestelijk bezit van hen die door hunne maatschappelijke positie, door de sociale praedestinatie, goed onderwijs en de elementen om zich te ontwikkelen missen moesten. Men kan ook uitgaan van de gedachte dat de arbeidersklasse in de maatschappij een historische taak heeft te vervullen, dat zij zich die taak slechts goed bewust worden kan wanneer haar denk-vermogen ontwikkeld wordt, en dat Toynbee-werk iets kan bijdragen tot die bewust-wording, ook al heeft het geen andere onmiddellijke strekking dan het kennen en kunnen van enkelen uit het proletariaat te vermeerderen. En er zouden nog wel meer overwegingen te noemen zijn, die allen grond geven voor een wel-gezindheid jegens Toynbee-werk.

Menschen van allerlei levensopvatting van velerlei poli-tieke en religieuze richting kunnen dus in dezen samen-werken. Wie tijd, geschiktheid en lust heeft zal een mooie taak vinden zich persoonlijk met het leiden van een club te belasten. Wie door omstandigheden hiervan teruggehouden wordt, zal het toch wel als zijn plicht kunnen beschouwen geldelijken steun te geven.

Vorige jaren werd door de studenten reeds meegeholpen tot het bevorderen van 't Delftsche Toynbee-werk. Ook dit jaar zal hun hulp weer worden gevraagd. En onge-twijfeld in ruime mate gegeven.

Op een paar punten willen we nu in het bijzonder even de aandacht vestigen. Er is een zeer talrijke club van jongens en mannen die zich willen bekwamen in het lijn-teekenen, werktuigkundig- en bouwkundig-teekenen. Voor hen is het dikwijls heel bezwaarlijk zich de daarbij onmis-bare hulpmiddelen aan te schaffen. Teekenplanken en passerdozen kunnen meestal moeilijk worden bekostigd uit de beurs van een arbeidersgezin. Er zijn vele studenten die deze zaken een tijdlang ongebruikt hebben. De C₁'s bijvoorbeeld, gebruiken hun kleine teekenplank het geheele jaar niet. En menigeen heeft nog een passerdoos van de burgerschool, die hij wel missen kan. Als men deze zaken 't zij in bruikleen, 't zij in eigendom, aan de vereeniging Toynbee-werk afstaat, bevordert men iets nuttigs.

Tevens wekken we iedereen op eens in zijn boekenkast te zien of hij niet iets heeft dat der maatschappij meer voordeel zou kunnen opleveren, wanneer het in de biblio-theek der Toynbee-vereeniging een plaats kreeg, dan wanneer het blijft waar het is.

Laat men eens even, één minuutje maar, een vergelij-king maken tusschen eigen welstand en 't gebrek van de arbeidersklasse.

Wie iets wil afstaan wordt verzocht hiervan kennis te geven aan het Bestuur der vereeniging of aan een der clubleiders. Als men het verlangt zullen de voorwerpen of boeken van huis worden afgehaald.

J. W. ALBARDA.

Tuberculose.

Nu in den laatsten tijd vooral vele stemmen opgaan om een scherp strijd aan te binden met de tuberculose, vooral in ons land zeer veel voorkomende ziekte, mag niets worden gelaten om dien strijd te helpen strijden en moet ieder daartoe zijn offers brengen.

Te Davos-Platz bestaat een Sanatorium voor weinig-bemiddelde Nederlandsche longlijders (van alle gezindte en uit alle deelen des lands) met vaderlandsche geneesheer,

*) Spatieering van mij.

maar geen eigen gebouw. Een vereeniging hier te lande heeft dat Sanatorium opgericht en onderhoudt het nog nu. De stichting bloeit, jaarlijks komen en gaan vele patiënten, maar men lijdt er zeer door het niet bezitten van een eigen gebouw, omdat het thans bestaande niet doelmatig is ingericht en men er afhankelijk is van den huisbaas. Reeds bestaat eenige jaren een bouwfonds, maar daar dit dreigt eerst na langen tijd een bepaalde grootte te zullen verkrijgen, worden pogingen gedaan daartoe sneller te geraken en den steun in te roepen van het barmhartige Nederland. Commissies daartoe zijn gevormd, ook te Delft (waarin o. a. zitting hebben de burgemeester, prof. Telders, prof. Aronstein) en mij is verzoekt ook bij de leden van het D. S. C. om steun te vragen.

Daartoe zijn intekenlijsten gedeponceerd op de P. S. en op de S. P.

Ik heb gemeend aan de penningmeesteres, mejuffrouw Tilman uw steun te mogen toezeggen, omdat een beroep op uw milddadigheid waar het een nuttig en menschlievend doel geldt niet vergeefs kan en mag zijn, vooral omdat zelfs een zeer kleine gave (f 0,50) reeds welkom is en ge dus allen zonder finantieele wroeging uw offer kunt brengen. Grootere gaven zijn dubbel welkom.

Ik meen hiermee genoeg te hebben aangedrongen en laat de rest over aan u.

P. L. DUBOURCQ.

ADVERTENTIEN.

Getrouwd:

S. LINDEMAN,
Ingenieur,

en

M. J. VAN DER MEER.

HAVENSTRAAT 41a.

Gelegenheid aangeboden
om degelijk te **DINEEREN**,
voor 5 à 6 personen.
Te bevragen Bureau van dit Blad.

Ruime gemeubileerde Kamers te huur,

ook gelegenheid voor

KOFFIE- en EETTAFELS.

Adres BURG WAL 16.

Gelegenheid aangeboden voor

KOFFIETAFEL.

Adres Bureau van dit Blad.

Ter gelegenheid van het 10e Lustrum van het D. S. C. in 1898 werd door mij uitgegeven

GESCHIEDENIS

VAN HET

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

DOOR

H. J. VERHELLOUW,

Civ. Ing. — Oud Lid van het D. S. C.

de prijs van dit Gedenkboek was bij de verschijning f 7,50.

Het is mijn voornemen van de nog overgebleven exemplaren **100** af te zonderen en voor de nieuwe Corpsleden van het **vorige** en van **dit** jaar beschikbaar te stellen tegen den prijs van **VIJF GULDEN**.

In het vorige jaar werd dit aanbod ook door mij gedaan doch door het teloor gaan van de, reeds van een groot aantal handteekeningen voorzien, lijst bij een van de bestuursleden heb ik mijn aanbod niet kunnen gestand doen van daar dat ik nog gaarne voor H.H. Corpsleden van het 2de jaar bij deze het aanbod herhaal.

Tot het verzamelen van intekeningen is een lijst aanwezig op de leeszaal van de Societeit Phoenix en een in mijn Boekwinkel, Binnenwatersloot 33.

De prijs van de weinige nog boven de hierboven genoemde 100 Exemplaren blijft f 7,50.

Dit Gedenkboek wordt NIET herdrukt.

Hoogachtend,

Ued. Dw. Dr.,
J. WALTMAN JR.

ONTVANGEN:

eene nieuwe collectie Japansche Kamerdecoratie, als:
platte en uitslaande Waaiers, Pajongs in
geheel nieuwe teekeningen, Sarongs,
Kakemeno's, Pampa's, enz.

Voorhanden: JAPANSCH EN GEWONE PAPIERMANDEN.

Th. VAN LEIPSIG.

Wijnhaven 3.

DELFT.

B I J V O E G S E L

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 11 OCTOBER 1900.

KOFFIETAFEL aangeboden.

Adres OUDE DELFT N°. 222.

VOORHANDEN:

eene prachtige sorteering

JAPANSCH EN CHINEESCH

KAMERVERSIERINGEN.

Vaste prijzen à contant.

MINERVA-BEELDEN,
hoog 85 cm.

LOUIS DRABBE,
Hypolitusbuurt. — DELFT.

C. J. VAN DOORNE,
HYPOLITUSBUURT.

STOOM-, BOEK- EN STEENDRUKKERIJ
Telefoonnummer 158.

COPIEËN van Bouw- en Werktuig-
kundige teekeningen in LICHTDRUK
(blauwen of witten grond), wor-
den spoedig in elke afmeting ver-
vaardigd. Lichtdrukpapier per rol.

Bij J. WALTMAN JR. is verschenen:

Weerstand van Treinen

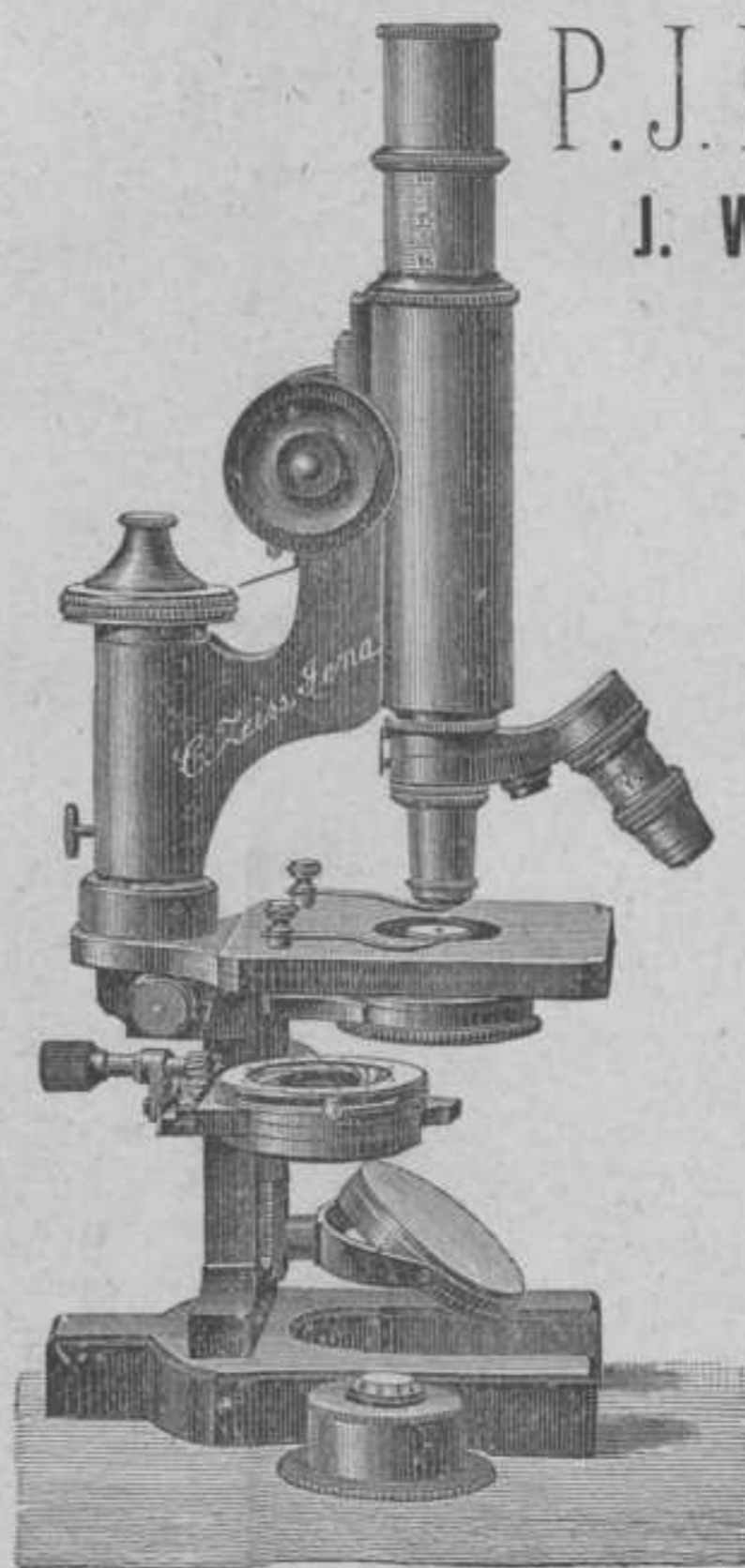
en

Trekkracht van Locomotieven

door

F. J. VAES, W. I.

Prijs f 0,40.

P. J. KIPP & ZONEN,

J. W. GILTAY, Opvolger,

DELFT.

MIKROSKOPEN

VAN

Zeiss, Seibert, Fuess,
Leitz, Hartnack,
Nacht, Reichert enz.

KISTJES

voor mikrochemisch
gebruik volgens Prof. Dr.
H. BEHRENS, met gevulde
of met ledige fleschjes.

Prijs met ledige fleschjes
f 9,— à contant.

Zooeven verschenen:

DE OCEAAN DER THEOSOFIE,

door WILLIAM Q. JUDGE.

Naar de TIENDE Amerikaansche Uitgave.

Prijs ingenaaid f 2,50.

Een hoogst belangrijk werk, dat iedere student lezen moet.

Oranje-Limonade,

van het Delftsch Scheikundig Labora-
torium is verkrijgbaar à f 0,80
per flesch bij

J. J. G. BOERE,
HYPOLITUSBUURT 2.

Alle P A S S E R D O O Z E N,

Stysteem CLEMENS RIEFLER

EN

Stysteem F. O. RICHTER & Co.,

worden geleverd, tegen de door de fabri-
kanten vastgestelde prijzen berekend.

De meest gevraagde dozen zijn
voorradijg.

Boekhandel J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

GELEZEN TIJDSCHRIFTEN.

Onderstaande Tijdschriften, in een leesgezelschap gecirculeerd hebbende, zijn tegen de achter vermelde prijzen, zoolang de voorraad strekt verkrijgbaar.

Harpers Weekly	1894	f 1,50	Gartenlaube	1895	f 1,—	Vragen van den Dag	9e jrg.	f 1,—
" "	1895	" 1,50	" "	1897	" 1,—	" " " "	11e "	" 1,—
" "	1896	" 1,50	Hum. Album	42e jrg.	" 0,75	" " " "	12e "	" 1,—
" "	1898	" 1,50	" "	43e "	" 0,75	Vragen des Tijds	1894	" 1,25
" "	1899	" 1,50	" "	44e "	" 0,75	" " " "	1895	" 1,25
The Graphic	1894	" 1,50	Nederl. Speetator	1894	" 0,50	" " " "	1899	" 1,25
" "	1895	" 1,50	" "	1895	" 0,50	Holl. Revue	1899	" 2,—
" "	1896	" 1,50	" "	1896	" 0,50	Tweem. Tijdschrift	1898	" 2,—
" "	1897	" 1,50	" "	1897	" 0,50	" " " "	1899	" 2,—
" "	1898	" 1,50	" "	1898	" 0,50	Review of Reviews	1895	" 1,—
" "	1899	" 1,50	" "	1899	" 0,50	Album der Natuur	1895	" 1,—
L'illustration	1894	" 2,—	Le Tour du Monde	1889	" 1,—	" " " "	1896	" 1,—
" "	1895	" 2,—	" " " "	1880	" 1,—	" " " "	1897	" 1,—
" "	1897	" 2,—	Fliegende Blätter	1894/95	" 0,75	" " " "	1898	" 1,—
" "	1898	" 2,—	De Gids, ing. in 4 dl.	1887	" 2,50	" " " "	1899	" 1,—
" "	1899	" 2,—	" " " " " "	1888	" 2,50	De Economist	1887	" 1,50
Ueber Land und Meer 1894/95	" 1,—	" 1,—	" " " " " "	1889	" 2,50	" " " "	1888	" 1,50
Illustrated Paper.	1896	" 0,50	" " " " " "	1890	" 2,50	" " " "	1889	" 1,50
" "	1897	" 0,50	" " " " " "	1894	" 2,50	Tijdspiegel	1887	" 2,50
" "	1898	" 0,50	" " " " " "	1895	" 2,50	Nederland	1887	" 1,50
" "	1899	" 0,50	" " " " " "	1896	" 2,50	" " " "	1889	" 1,50
Le voleur illustré	1895	" 0,50	" " " " " "	1897	" 2,50	Europa	1886	" 1,50
" " " "	1897	" 0,50	" " " " " "	1898	" 2,50	" " " "	1887	" 1,50
" " " "	1898	" 0,50	" " " " " "	1899	" 2,50			

Boekhandel -- J. WALTMAN Jr., -- Binnenwatersloot 33.